

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 588/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Segeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M+MP, spol. s r. o., Zábiedovo 77, Trstená, zastúpenej advokátom Mgr. Igorom Paliderom, Advokátska kancelária, Zubrohlava 215, Zubrohlava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 176/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M+MP, spol. s r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti M+MP, spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. Igorom Paliderom, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 176/2014.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 15. novembra 2001 podal na Okresný súd Trenčín (ďalej len „okresný súd“) ešte pôvodný žalobca - obchodná spoločnosť [REDACTED] (ďalej len „žalobca“), žalobu proti [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“) o náhradu škody vo výške 277 528 Sk (9 212,24 eur). Konanie bolo vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 14 C 1087/2001. Ešte 19. apríla 2004 vydal okresný súd platobný rozkaz a zaviazal žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy s príslušenstvom.

Platobný rozkaz nenadobudol právoplatnosť a prebiehalo občianskoprávne konanie s dokazovaním. Uznesením č. k. 14 C 1087/2001-320 zo 6. apríla 2011 okresný súd konanie zastavil. Na odvolanie žalobcu krajský súd v konaní sp. zn. 19 Co 153/2011 23. mája 2012 uznesenie okresného (sťažovateľka v sťažnosti zrejme omylom uviedla „krajského“, pozn.) súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. V poradí druhým rozhodnutím prvostupňový súd 6. novembra 2013 rozsudkom č. k. 14 C 1087/2001-343 zamietol žalobný návrh žalobcu. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd z dôvodu prekvapivého rozhodnutia prvostupňového súdu vyhovel odvolaniu a napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie. V odvolaní bolo poukázané na rozsiahle dokazovanie pred prvostupňovým súdom na zistenie a preukázanie výšky spôsobenej škody s predložením množstva listinných dôkazov. Spôsob konania a postoje konajúcej sudkyne preukazovali, že je potrebné ustáliť len výšku skutočnej škody. Rozsudok takto niesol znaky prekvapivého a arbitrárneho rozhodnutia, čo bolo namietané v odvolaní sťažovateľky.

Napriek tomu, že žalobca podal odvolanie na prvostupňovom súde ešte 27. decembra 2013, do dnešného dňa vo veci nebolo o odvolaní žalobcu rozhodnuté a celé konanie sa neúmerne predlžuje a trvá viac ako 13 rokov.

Krajský súd sťažovateľke na sťažnosť na prieťahy v konaní z 20. februára 2015 adresovanú predsedovi krajského súdu oznámil, „že je preukázaná vysoká zataženost občianskoprávných oddelení KS Trenčín a nie je možné rozhodovať v krátkych odvolacích lehotách... Doterajšie súdne konanie prebieha od roku 2001 a žalobca sa nemôže domôcť v súdnom konaní v primeranej lehote svojho práva na náhradu škody. Celý nedoriešený stav vyššie uvedeného súdneho konania takto ohrozuje aj podnikateľské aktivity žalobcu.“.

Podľa sťažovateľky „súdne konanie prebieha neprimerane dlho, pred OS Trenčín konanie 14C 1087/2001 začalo 11. 12. 2001 a k dnešnému dňu trvajú prieťahy v konaní a vec nie je riešená v primeranej lehote sme presvedčení, že sú splnené podmienky lehoty uvedené v § 53 ods. 3 zák. o ústavnom súde na podanie sťažnosti“.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„Ústavný súd SR podľa § 56 odst. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov vyslovuje, že v súdnom konaní pred Krajským súdom Trenčín 19 Co 176/2014 došlo od 4. 2. 2014 do 23. 3. 2015 k zbytočným prieťahom v konaní, čím bolo porušené ústavné právo sťažovateľa zakotvené v Ústave SR, čl. 48 odst. 2, a právo sťažovateľa zakotvené v ustanovení Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd /Dohovor/, konkrétne čl. 6 odst. 1 a – Právo na spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd SR prikazuje podľa § 56 odst. 3 písm. a/ zák. č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov, aby Krajský súd Trenčín v konaní 19Co 176/2014 zjednal nápravu a konal tak, aby k ďalším prieťahom nedošlo.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi podľa § 56 odst. 4 zák. č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov finančné zadosťučinenie vo výške 3.000,- Eur a ukladá Krajskému súdu Trenčín, aby v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia Ústavného súdu SR vyplatil sťažovateľovi sumu 3.000,- Eur.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 340,80 Eur, ktoré je Krajský súd Trenčín povinný do 2 mesiacov dní od vydania nálezů poukázať na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 176/2014.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Podľa zistenia ústavného súdu namietané konanie na krajskom súde bolo skončené rozsudkom sp. zn. 19 Co 153/2011 z 2. apríla 2015. Sťažovateľka sa na ústavný súd obrátila so svojou sťažnosťou doručenou 9. apríla 2015, t. j. v čase, keď jej už mohlo byť známe, že 2. apríla 2015 sa v jej veci uskutoční pojednávanie. Sťažovateľka bez toho, aby sa oboznámila s výsledkom tohto pojednávania, podala o týždeň po rozhodnutí krajského súdu

sťažnosť na prietahy v konaní ústavnému súdu, čo znamená, že sťažnosť na ústavný súd podala v čase, keď už netrvalo porušovanie jej práv, na ktoré v sťažnosti poukazovala.

Ústavný súd konštatuje, že v tomto štádiu konania porušenie označených práv na všeobecnom súde, ktorého sťažovateľka označila za účastníka konania, už netrvá a konanie o jej sťažnosti pred ústavným súdom nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu zaručenému v čl. 48 ods. 2 ústavy a k právu zaručenému v čl. 6 ods. 1 dohovoru (*mutatis mutandis* I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti pripadalo do úvahy odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2015